

Tiszteletdiplomák átadása az Erdőmérnöki Karon

2017. szeptember 5-én a Soproni Egyetem Erdőmérnöki Karán megrendezett tanévnyitó ünnepség keretében átadták a tiszteletdiplomákat (arany-, gyémánt-, vas- és rubinoklevelet) az ötven, hatvan, hatvanöt és hetven évvel ezelőtt végzett okleveles erdőmérnököknek és hagyományosan ugyanekkor, az 1957-ben (illetve azt megelőzően) végzett okleveles bányamérnököknek. Együttesen így több, mint száz tíz tiszteletdiplomás mérnök kolléga részesült elismerésben.

Prof. dr. Lakatos Ferenc a Szenátusi teremben köszöntötte a tiszteletdiplomájuk átvételére érkezett erdőmérnök kollégákat. A Kar dékánja az üdvözlő szavak után bemutatta a tiszteletdiplomások szakmai életútjáról összeállított kötetet.

A szakmáért végzett munkájuk elismeréseként az Egyetem rektora és a Kar dékánja 2 fő részére rubinoklevelet, 9 fő részére vasoklevelet, 30 fő részére gyémántoklevelet és 52 fő részére aranyoklevelet adott át.

A hagyományok része, hogy a tanulmányait Sopronban kezdő bányamérnökök az Erdőmérnöki Kar tanévnyitóján vehetik át díszokleveleiket. A Miskolci Egyetem képviselői idén 2 fő rubindiplomát és 20 fő gyémántdiplomát adtak át.

Dékáni felkérésre, valamennyi tiszteletdiplomás nevében, Holdampf Gyula aranyokleveles erdőmérnök kapott lehetőséget arra, hogy szóljon a tanévnyitó ünnepség közönségéhez.

„Magnifice domine rector, mélyen tisztelt dékán úr, mélyen tisztelt tanévnyitó ünnepi kari tanácsülés, tisztelt vendégek, tisztelt ünneplő közönség!

Abban a megtiszteltetésben részesültem, hogy valamennyi tiszteletdiplomás erdőmérnök kolléga nevében szólhatok. Mint friss aranydiplomás erdőmérnök, most ismét kissé baleknak érzem magam mélyen tisztelt idősebb tiszteletdiplomás erdőmérnök kollégáink társaságában, akiket mindannyiunk nevében sok szeretettel köszöntök, és akiknek szívából gratulálok.

Mindannyiunk nevében mondok köszönetet az alma maternek (bármilyen elnevezéssel és szervezeti rendben működik, nemzetközi szinten is elismerten, már 1808 óta) azért, hogy az itt kapott átfogó műszaki-technikai, biológiai-ökológiai és közgazdasági ismeretekkel, tudással évtizedeken keresztül eredményesen és sikeresen tevékenykedhettünk.

Az 1967-ben erdőmérnöki oklevelet szerző évfolyam az utolsó, amelynek tagjait még a Magyar Királyságban anyakönyvezték, többségünket a má-

sodik világháború legnehezebb időszakában, de még az első atombomba felrobbantása előtt, így az »atomkorszaknak« sem vagyunk részesei.

Kettőnk édesapja még a Selmechányai Főiskola diákja volt. Tanulmányainkat három olyan professzor is elősegítette, akik Selmechen is oktattak. 1962 szeptemberében, szintén utolsó évfolyamként még az Erdőmérnöki Főiskolára iratkoztunk be – leckekönyveink tanúsága szerint –, és egy akkor ötödéves hallgatótársunk volt az utolsó Kanadából hazatért soproni diák.

1965 tavaszán viszont első évfolyamként látogathattunk tanulmányút keretében Selmechányára. A természet- és környezetvédelmi, közjóléti ismereteinkről az akkori Erdővédelmi, Erdőművelési és Erdőtelepítési Tanszék gondoskodtak; vadgazdálkodási-vadászati képzésünket az Erdőművelési Tanszék szervezeti keretein belül oldották meg.

1967. június 24. szombati munkanap volt, aznap délelőtt a »KISZ-házban« vehettük át erdőmérnöki okleveleinket, az Országos Erdészeti Főigazgatóság nevében pedig Tóth Ödön, az OEF Személyzeti Főosztályának vezetője »átvette a személyi állományt«. Egy hét múlva az OEF megszűnt, így pályakezdőként (az 1968–1970-es változásokkal egyidejűleg) egy új kihívásokkal megtűzdelt, többszereplős és bizonytalanabb pályán kellett helytállnunk, az 1989–1992. évi változásokról, továbbá a folyamatos tudományos és technikai fejlődésről már nem is szólva.

Nincsen olyan részterülete ágazatunknak (beleértve a határterületeket és a rokon szakmákat is), ahol az eltelt évtizedek alatt valamelyikünk ne tette volna le sikeresen a névjegyt. Itt kell megemlékeznünk elhunyt évfolyamtársainkról, akik azonos módon álltak helyt, és úgy érzem, ma itt vannak velünk.

A jelen lévő ifjú hallgatók, a leendő kollégák számára egy rövid üzenet: bár a társadalom és a politika gyakran nem, vagy csak megkésve ismeri el tankönyveink igazságait, úgy gondolom, hogy jól döntöttek, amikor ezt a hivatást választották, mert az erdei életközösség egy valós, valóságos világ, nem a »való világ«, és nem válik a virtuális világ részévé. Őrizzék tovább, miként hagyományainkat is.

Ehhez kívánok jó szerencsét! Üdv az erdésznek! Vivat, crescat, floreat Academia! Vivant Professores!

Szerkesztette: Nagy László

Hirdessen az Erdészeti Lapokban!